

Kelemen Béla bucsuja választóitól.

— Dr. Kószó István a második kerület képviselőjelöltje. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi függetlenségi és 48-as párt szombat délelőtt 11 órakor értekezletet tartott, amelynek keretében megtörtént dr. Kelemen Béla bucsuja választópolgáraitól és a jelölés az ő lemondásával megüresedett második kerületi mandátumra. Amint az előrelátható volt, a szegedi második kerület függetlenségi és 48-as polgársága egyhangú lelkesedéssel a párt 30 éven át volt elnökét, dr. Kószó Istvánt jelölte, akit hosszas elnöki működése alatt már többször fölkértek a képviselőség elvállalására. Eddig azonban Kószó mindig elhárította magától a megtiszteltetést, most is csak hosszas rábeszélés után tudta a főispán és a pártvezetőség meggyőzni a jelölés elvállalására. Erre készítette Kószót egyéb indokok mellett az, hogy gróf Apponyi Albert, amikor a szegedi második választókerület mandátuma megüresedett, nagyon szívélyes és meleghangú levelet intézett hozzá, amelyben fölkérte a jelöltség elvállalására.

Az értekezlet, amelyet a Kossuth Lajos-sugárut 13. szám alatti László Zoltán-féle vendéglő nyári helyiségében tartottak meg, a leglelkesebb hangulatban folyt le. A különböző népkörök és egyesületek kiküldöttéből mintegy 4—500 ember vett részt az értekezleten, amelynek kimagasló eseménye volt dr. Kelemen Béla beszéde, amelynek keretében bucsuzott el választóitól, akiknek támogatására, gyűjtézésére, szeretetére mint főispán sokszorosan számítt.

Tizenegy órakor már zsúfolásig megtelt az óriási terem. Mikor dr. Kelemen Béla dr. Kószó István kíséretében belépett a terembe, hatalmas „Éljen!” zúdult föl. Miután lecsillapult a zaj, dr. Kószó István elnök a következő beszéddel nyitotta meg az értekezletet:

Tisztelt polgártársaim!

Dr. Kelemen Béla volt országgyűlési képviselőnk a fiatal király kegye Szeged város főispáni székébe ültette. Engem, mint a szegedi függetlenségi párt elnökét fölhevített, adjak alkalmat neki arra, hogy Szeged város második kerületének vele egy érzelmű polgáraitól és választóitól elköszönhessem és visszaadja azt a szent lobogót, amelyet a politikai élet viharában nemesak tisztán megőrzött, de a győzelem koszorújával is fölékesített.

Hét évvel ezelőtt adtuk neki a lobogót, amelyet száz esztendő között erős kezekkel tartott a jövőbe vetett hittel, a magyar nemzet iránti testvéri szeretettel. A demokrácia lobogója volt ez akkor is, de fölírása szaporodott eggyel: az általános, titkos választói jog fölírásával.

A győzelem babérkoszorújával a választói jogért való kitartó küzdelem fölírásával díszített ezt a zászlót nem azért hozta ő el nekünk, mintha az alatt tovább küzdeni nem akarna, hanem azért, hogy ennek diadalát fölülről segítse elő és annak rudját más hivatott egyén kezébe adja és azzal egyesült erővel segítse büszke diadalra.

A zászló selyme tiszta, de rudja viharozott és a zászlótartó diadalmasan tért közénk, akit ezen üggyülés nevében mint városunk fiát és főispánját üdvözlünk azon óhaj-tással: áldja meg az Isten az ő munkáját és kísérje siker minden törekvését.

Percekig tartó hatalmas éljenzés fogadta a beszédet, amintán dr. Becsey Károly szólalt föl. Első, lelkes szárnyalású szavai a főispánnak szóltak, akit melegen üdvözölt.

— Dr. Kelemen Bélát — mondta, — régebbi főispáni működéséből már megtanulta szeretni, becsülni és értékelni Szeged város közönsége. A függetlenségi és 48-as párt tel-

jes erejével és a legőszintébb meggyőződéssel fogja támogatni dr. Kelemen Bélát, mint a város főispánját és reméli, hogy a főispán is elsősorban a függetlenségi és 48-as pártira akar, kíván támaszkodni jövőbeni működésében. Így kívánja ezt az egész város és nem is tudja elképzelni, hogy másképp legyen. Egy idegen párt támogatása csak ideig-óráig tartó lenne és a főispánra nézve ugyiszólván semmi értéket sem tartogatna.

(Dr. Kelemen Béla beszéde.)

A nagy tetszéssel és éljenzéssel fogadott beszéd után dr. Kelemen Béla főispán állt szólamra:

— Miként méltóztatnak tudni, — mondta — IV. Károly apostoli magyar király elhatározásából és az Esterházy-kormány bizalmából Csongrád vármegye és Szeged sz. kir. város főispánjává újból kineveztettem és így Szeged második kerületének mandátumáról lemondottam s lemondásomat a házszabályoktan előírt 48 órán belül a Ház elnökének bejelentettem. A mai alkalmat kívántam fölhasználni arra hogy választókerületem polgárságának hivatott képviselői előtt megjelenjek, megköszönjem irántam megnyilvánult, éveken keresztül tanúsított bizalmukat és a zászlót, amelyet hét év előtt az Önök kezéből átvettem, szeplőtelen tisztasággal, a teljesített kötelesség nyugodt öntudatával bocsássam a második kerület függetlenségi és 48-as pártállású polgárai szabad rendelkezésére.

Mint hogy nem válunk el, bucsura nincsenek, mert mint Szeged sz. kir. város főispánja ez új hivatásom körében közvetlen összeköttetésben maradok eddigi választóimmal, sőt együttműködésünk még közvetlenebb, még bensőbb lesz, mert nem a parlamentben és országos klubban lesz a tevékenységi köröm, hanem Szeged város közgyűlési termében, a törvényhatóságában, annak bizottságai-ba fogunk együtt munkálkodni s bizton hiszem, sőt elvárom, — hiszen az egyik alapja, hogy vállaltam a főispáni állást — hogy a kormányhatalom képviseletében a helyhatósági önkormányzat ellenőrzésére és fölügyeletére irányuló feladataim sikeres megoldásában és Szeged közügyei önzetlen szolgáltatában Szeged összes függetlenségi érzelmű polgárainak, de különösen és főképpen az én volt választóimnak hatékony támogatására minden időnkben számíthatok.

Eltekintve tehát attól, hogy bucsuzunk nem kell, mert az önök köréből nem távozik; sem a háborús időszak, sem a mostani aratási munkákkal való legfontosabb elfoglaltságunk, de az idő rövidsége sem engedi meg, hogy a választó polgárságot a saját otthonában, a belterületi népkörökben és a külterületen keressem fel és nagyobb szabású beszámoló beszédeket tartsak, 7 évi tevékeny működésem rekapituláljam, összefoglalva ismertessem; erre különben azért sincs eszközöm, mert hiszen a tisztelt választó polgárain figyelemmel kísérték az én nyilvános életem, hét évi szegedi képviselői működésem és tudják, hogy Szeged sz. kir. város második kerületét a parlamentben mindenkor méltó módon, a kerületet megillető

sulylyal képviseltem. Most tehát nem magamról, hanem a beállott politikai változásról kívánok néhány szót szólni.

(A választói jog.)

Ezután így folytatta beszédét a főispán: — A Tisza rezsime a munkapárti kormányzat a korrupció az erőszak, a reakció uralma volt. Tiszáék távozásával ez a rendszer — reméljük — végleg leűnt. Az új alakulásnak amely csak a függetlenségi párt támogatásával történhetett, örülni kell, mert az új kormány a közszabadságok biztosításával, a népjogok kiterjesztésével, szociális reformok megvalósításával jön. A függetlenségi pártnak támogatni kellett az új alakulást, mert programjának mondhatni kétharmad részét megvalósulni látta. Kossuth Ferenc inaugurált hazánkban, Lépésről-lépésre közelünk az önálló, független Magyarországhoz megvalósításához. (Éljenzés.) A mi politikai állás pontunk: nem rombolni, hanem építeni! Lépésről-lépésre hódítunk teret és végül el fogjuk érni céunkat. A mi politikánk jogvisszaszerzés, nem jogfosztás.

Beszéde további részében vázolta a főispán, hogy a kormány legnagyobb pártja a függetlenségi és 48-as párt, akinek gróf Apponyi Albert a vezére és akihez változatlan hűséggel ragaszkodik. A kormányba való részvétele garanciát jelent a kitűzött program megvalósítására. A kormány legfőbb programpontja az általános, titkos és egyenlő választójog megvalósítása, a magyar nemzeti állam szemelött tartásával. Programja még a kormányzatnak a közszabadságok biztosítása, a közterhek igazságos és egyenlő elosztása, nemzeti követelések, szociális- és népjóléti intézmények megvalósítása. A demokratikus politika korszakához érkezünk. Majd viharos éljenzés közben a következőket mondta a főispán:

— Mindenek fölött támogatnunk kell pedig az Esterházy-kormányt azért, mert ez a kormány a világháború gyors befejezését akarja és a béketárgyalásoknál eredményesíteni akarja a magyarság nemzeti érdekeit.

Ezután a választójogról szólt a főispán. — Kell — mondta, hogy egyetlen népréteg, egyetlen társadalmi osztály se maradjon elégedetlen. Kell, hogy akik teljesítik állampolgári kötelességeiket, ne legyenek kizárva az ország sorsának intézéséből. És kell, hogy a hazánkat védő drága hősök ne csak az áldozatok egyenlő viselésével, de egyenlő jogokra is méltók legyenek. Nem lehet már tovább tűrni az ellenkező fölfogást. (Taps.)

— A világháború rettenetes szenvedései közben fájdalmasan láttuk, — mondta tovább a főispán, — hogy egy korrupcióval, erőszakos eszközökkel létrejött párturalom ül az ország nyakán. Áhítózva vártunk új embereket, új irányt, új erkölcsöket, új rendszert! Nos hát, az új rendszer elkövetkezett. (Éljenzés, taps.)

Most az a helyzet, hogy a Ház feloszlása és az új választások elkerülhetetlennek látszik. Mi azonban még reméljük, hogy az utolsó percben győzni fog a munkapártban a belátás, az okosság és elkerülhetővé teszik az új választásokat, amelyek a mai rendkívüli időkben egyáltalán nem volnának kívánatosak. De ha tovább akadékoskodnak, nem marad más hátra, mint az országgyűlés feloszlata, az ország megkérdőjelezése: akarja-e a népjogok kiterjesztését, a közszabadságok biztosítását, a szociális és népjóléti reformok megvalósítását! Az új kormányról még csak annyit, hogy a dualizmus keretében ki akarja domborítani a magyar nemzeti államot.

Dr. Kelemen Béla végül fölköszöntötte Szeged hazafias közönségét.

(Dr. Kószó István jelölése.)

Percekig zúgó taps, éljen és ováció fogadta a főispán hatalmas beszédét. Mikor